

end at Officererne maa holde paa, at disse indkøbte Heste ere bedre end vore egne, thi billigere ere de i hvert Fald ikke. Men vi Landmænd forstaa heller ikke den Betragning, thi naar vi se disse Heste, faa vi uvilkaarligt Indtrykket af, at de ikke ere saa lidt ringere end vore egne. Vi kunne se paa dem, at de ere i høj Grad kuldskære og ikke skikkede til noget Arbejde, men det skulle de maaske heller ikke være til. Vi kunne ikke en Gang forstaa, at de i en Pløjemark kunne bære en ordentlig Rytter. Det eneste Fortrin, de skulde have, skulde vel være, at de henad en fast Landevej kunne komme noget hurtigere af Sted end vore egne, men ogsaa det, tror jeg, hviler paa en Misforstaaelse. Man har i de sidste Aaringer fra Statens Side givet sig af med at opstalde indkøbte Hingste, endog 10 i Tallet, 2 paa Bornholm og 8 paa Øerne. Jeg tror derfor, at naar de have virket i saa lang Tid, og efter at man fra Landbrugets Side har gjort adskilligt for at forbedre vor Hestebestand, ere vi naaede saa vidt, at vi kunne bruge de Heste, vi havde herhjemme, til Remontering af Hærens Hestebestand. Der kunde derved spares Penge, thi vore egne Heste — det se vi, naar vi gennemgaa Regnskaberne — ere billigere og holde længere. Dersom vi brugte vore egne Heste, kunde vi blive fri for i saa høj Grad som nu, at de militære Heste blive ombundne endog paa begge Forben.

Der drives ogsaa en anden Forretning for Statens Regning. Vi have en saakaldt Oprættestanstalt i Kolding, som benyttes paa den Maade, at man i Udlandet indkøber 2—3aarige Heste, som saa staa opstaldede der, indtil de kunne sættes ind i Hæren. I Øjeblikket have vi godt 90 Stk. der, og det er ikke billigt, det koster os 30—35,000 Kr. Det er ikke underligt, synes jeg, at vi Landboere ikke rigtigt kunne forstaa, hvad Nytte det skal være til. Dersom man satte disse Heste ud, ikke, som man nu gør, for 11 Øre, men lad os sige til den gamle Pris 33 Øre, tror jeg, der let kunde blive lige saa godt eller vel bedre behandlede end paa en saadan Opklækningsanstalt. Jeg mener, at det ikke vil være godt, at Hærens Heste blive udstationerede til 11 Øre om Dagen; jeg tror, at det hurtigt

vil vise sig klogt at gaa over til 33 Øre igen. Jeg finder, at dette ikke er en Forretning, som Staten bør have med at bestille. Naar man hidtil har givet saa store Tilskud til Fremme af vor Hesteavl, synes jeg, at Staten godt kunde lade være med at gaa Landmændene i Bedene. Der kan neppe derved gives os Eksempler, som ere værd at efterligne. Jeg er derfor meget imod den Anstalt derovre og synes, det ikke er urimeligt, at Landmændene protestere imod, at man først rejser til Udlandet og køber Hestene — i Aar over dobbelt saa mange som herhjemme —, før man ser, om dette Materiale er at faa herhjemme hos Landmændene.

I Aar, da man bekendtgjorde, at Remontekommissionen rejste omkring og saa paa Heste, strøg man 2—3 Steder her paa Sjælland, og begrundede det med, at den nye Hærløvs var Skyld deri. Nu har man dog averteret, at man skulde gøre Indkøb af Heste i en By eller to her paa Sjælland, og begrundes ogsaa det med den nye Hærløvs Bestemmelser. Jeg synes, det ikke kan forandre nogen, at vi Landmænd, ihvorvel vi ikke tør paastaa, at vi skulde være saa kloge som den Kommission, der rejser Landet rundt og køber Heste, dog mene, at vi have lidt Forstand paa Heste, da vi have set adskillige Heste i vor Levetid. Det er derfor ikke saa underligt, at vi ere lidt misfornøjede med dette Forhold, og at vi ogsaa i nogen Grad tabe Tilliden til denne Kommission. Jeg ved ikke, hvordan de Folk, der foretage disse Indkøb, blive udnævnte, men det vilde sikkert være heldigt, om man hertil udtog de bedste Kræfter, vi have, og jeg gaar ud fra, at ikke enhver Officer kan have Forstand paa Indkøb af Heste.

Vi tabe ogsaa vor Tillid til denne Kommission af andre Grunde. Man har begyndt at indføre den Fordring, at man skal møde med de Hestes Stamtavler, som man fremstiller. Jeg ved ikke, hvorvidt dette kan være nødvendigt, men hvis det er nødvendigt, skulde man i alt Fald kræve, at disse Stamtavler skulle være ægte. Det paastaas nu bestemt, at dette ikke altid er Tilfældet, og det paastaas endog, at der i vidt Omfang fremlægges uægte Stamtavler. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men kun henstille til den ærede Minister, om der ikke her var et Forhold, som